Cuvântul lui Dumnezeu în sâmbăta pomenirii celor adormiţi

Lucrarea Mea de cuvânt pe pământ este salvarea făpturii căzute din viaţă, este scoaterea omului din locuinţa morţilor, şi venirea Mea apoi în văzul omului, ca să-şi ia de la Mine toată firea, toată facerea să-şi ia viaţa ei cea de dinaintea morţii care s-a aşezat pe pământ când omul a murit, căci omul cel făcut de cuvântul Meu şi de mâna Mea cea lucrătoare a murit; a murit omul cel făcut de Dumnezeu.

Cei ce nu au nădejde în Dumnezeu se întristează pentru viaţa lor care trece, pentru că ei uită sau nu pun preţ pe Mine, Cel Care am binevoit să Mă nasc ca omul pe pământ, ca să mor ca omul şi ca să înviez pentru fiecare om care se naşte din om şi moare apoi, şi să-i aduc pe toţi înapoi în viaţă, după cum este scris în Scripturi de strigarea Mea, de coborârea Mea din cer întru trâmbiţa Mea ca să înviez pe morţi la strigarea Mea, iar ei, apoi, împreună cu cei vii cu trupul, se vor răpi în nori aşa cum am fost Eu răpit la înălţarea Mea la cer din ochii ucenicilor Mei, şi ne vom întâmpina în văzduh, şi pururea apoi vom fi unii cu alţii, căci aşa este scris. Dar Eu vreau să-l învăţ pe om să creadă aceasta. Amin, amin, amin.

Eu când M-am aşezat lângă Tatăl am spus ucenicilor Mei: *«Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacului»*. Omul a făcut veacul să se sfârşească pentru el, dar pentru Mine nu se sfârşeşte, fiindcă Eu sunt, Eu sunt Cel ce sunt, iar omul cel zidit de mâna Mea şi de Duhul Meu nu mai este, şi îl caut şi îl tot aştept să vină şi să nu mai treacă. Amin.

Când M-am aşezat lângă Tatăl, când Mi-am ascuns faţa de la ochii ucenicilor Mei în ziua căreia i se zice înălţarea Mea la cer, am fost acoperit de un nor ca să nu Mă mai vadă omul şi ca să caute după Mine mereu, şi altceva să nu mai facă, fiindcă omul nu mai vrea cu Mine. M-am ascuns ca să stea cu Mine omul, nu să Mă părăsească, nu să nu mai vrea cu Mine. Eu aşa am voit de la om când M-am înălţat din ochii celor ce Mă priveau după ce ei M-au întrebat de vremea aşezării la loc a împărăţiei lui Israel. Eu voiam să-i trimit martori ai Mei peste pământ ca să-l înveţe pe tot omul să stea cu Mine şi nu fără Mine, şi nu să caute ei să ştie anii şi vremile care sunt sub stăpânirea Tatălui şi nu se sfârşesc. Atunci Eu, spunându-le că vor lua Duh Sfânt ca să Mă mărturisească El prin ei, M-am lăsat apoi luat de nor de la ochii lor şi li s-au arătat arhanghelii Mei şi le-au spus: *«El va veni precum L-aţi văzut mergând la cer»*. Amin. Iată, aşa vin, vin mergând, şi omul trece pe lângă Mine şi nu Mă mai vede. Trece omul pe lângă Dumnezeu şi nu se opreşte şi trece, şi vremea se uită la el şi la vremea lui, căci omul trece zilele lui, el vrea zilele lui, nu zilele Domnului.

Nu vremea trece, ci omul trece, iar Domnul este mereu la început, mereu acelaşi, aşteptându-l înapoi pe om, pe omul care trece. Vremea nu trece, vremea vine şi este, dar omul trece şi nu mai vine şi nu mai este. Vremea vine mereu, dar omul nu mai vine, nu mai vrea omul să ştie de venirea sa. El aşteaptă venirea Mea, dar Eu îi spun că nu o aşteaptă, şi că niciodată nu a aşteptat-o. O, nu vremea trece, ci omul trece şi nu mai vine, şi trece pe lângă Mine şi nu se mai opreşte ca să Mă vrea şi ca să stea cu Mine dacă Eu l-am oprit ca să Mă vadă şi ca să se înveţe cu Mine, căci cine se învaţă cu Mine nu Mă mai vrea, şi se vrea pe el apoi.

Iată, poporul Israel în mijlocul căruia M-am născut Fiu al omului ca să mor ca omul, şi apoi să înviez omorând moartea pe care omul a făcut-o peste el, poporul la care M-am arătat acum două mii de ani nu M-a cunoscut ca să vină la Mine, şi nu mai vine la Mine dacă el aşteaptă venirea Mea fără să se grăbească să Mă aştepte, dar Eu îi spun că nu o aşteaptă şi că niciodată nu a aşteptat-o.

O, nu mai crede omul în venirea sa la Mine, în statul Meu cu el pe pământ; nu mai crede omul care a uitat că Eu M-am făcut Fiul Omului acum două mii de ani ca să-l fac Dumnezeu pe om. Mai înainte de a Mă face Eu Fiul Omului, Iov a zis: *«Eu ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că El iarăşi va ridica din pulbere această piele a mea care se destramă, şi afară de trupul meu Îl voi vedea pe El, şi ochii mei Îl vor privi, şi de dorul acesta tânjesc în mine măruntaiele mele».* O, cât de drept a fost el cu Mine şi cât de mult şi de adevărat M-a mărturisit, iar Eu l-am ridicat pe el iarăşi şi i-am făcut iar trup, şi a văzut Iov slava Mea cu ochii lui, cu trupul lui cel nou făcut, şi apoi şi-a luat înapoi cinstea şi slava pe care o avea din mâna Mea prin dreptatea lui, căci îl iubeam şi Mă mândream cu el în cer şi pe pământ, şi după ce l-am destrămat, l-am înviat, căci dorul acesta se mistuia în el. Dar omul nu mai are dor de învierea lui, nu mai are credinţă că Eu sunt şi nu trec, şi vin mergând aşa cum Daniel proorocul a spus de Mine: *«Fiul Omului, Care vine pe norii cerului şi a Cărui stăpânire este veşnică şi nu trece, iar împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată, şi sfinţii Celui Preaînalt o vor ţine în stăpânire în veci şi în vecii vecilor»*. Amin.

O, poporul Meu, sunt deasupra ta în văzduh cu sfinţii împărăţiei Mele, căci ei au avut-o în stăpânire pe pământ, fiindcă M-au iubit, şi o au şi în cer, în cele ce nu se văd, şi o ţin în stăpânire în veci şi în vecii vecilor. Amin.

O, cum să fac să-i trezesc omului mintea şi ca să-şi vină în fire omul? El pomeneşte pe pământ în vreme de necaz şi de durere mulţime de sfinţi pe care el îi ştie în cer şi care de pe pământ au fost sfinţi. Omul când se roagă la sfinţi, el mărturiseşte învierea morţilor şi credinţa lui în înviere, căci sfinţii au fost toţi oameni pe pământ. Până şi Eu, Domnul, M-am făcut om pe pământ, din om, şi am mărturisit învierea morţilor, căci de aceea am venit între oameni văzut.

Iată, este înviere, şi sfinţii o stăpânesc pe ea bucurându-se în văzduhul de deasupra voastră când voi faceţi pomenire celor ce au venit la Mine şi celor din locuinţa morţilor, care aşteaptă ziua şi lumina facerii din care ei au căzut prin omul cel zidit de mâna Mea şi care a murit, şi apoi el a văzut pe Dumnezeu, şi de atunci aşteaptă omul învierea şi veacul care este sub stăpânirea Tatălui în veci şi în vecii vecilor, care sunt şi nu trec; nu trec ca omul, căci nu vremea trece, ci omul trece. Eu însă v-am aşezat pe voi pe pământ credincioşi ai învierii morţilor şi vă învăţ să lucraţi cu Mine salvarea făpturii căzute din viaţă şi scoaterea omului din locuinţa morţilor pe care el şi-a zidit-o smulgându-se din Mine.

O, fiilor, nu va fi venirea Domnului, ci va fi venirea omului, învierea omului, căci Domnul este, şi îl aşteaptă pe om să vină. Amin. Mai întâi este învierea morţilor, şi apoi Eu, cu slava arătării Mele din nori, aşa precum am lucrat de M-am înălţat pe nor din ochii celor ce Mă priveau întrebându-Mă de împărăţia lui Israel. Eu aveam de desăvârşit pe pământ împărăţia Mea, nu pe a lui Israel, dar ei neînţelegând pe Dumnezeu nu au priceput taina împărăţiei Mele până ce nu a venit peste ei Duhul Sfânt, Care a mărturisit prin ei împărăţia Mea peste pământ.

O, e mare bucurie, e mare sărbătoare între cei ce aşteaptă în locuinţa morţilor! O, e mare bucurie pe sfinţii care aşteaptă de la Mine răsplata iubirii lor de Dumnezeu! Binecuvântată să fie la voi pomenirea celor ce aşteaptă aşteptându-vă pe voi să le rostiţi scularea pe care toţi păcătoşii o vor rosti, darămite cei ce cred grăbind ziua Mea! Se vor duce păcătoşii la morminte şi vor zice: *«Ieşiţi, voi, cei din morminte, ca să intrăm noi, cei care nu mai putem purta mânia lui Dumnezeu!»,* dar cei credincioşi învierii morţilor care va fi mai înainte de arătarea Mea pe nori, vor rosti învierea lor şi se vor scula cei adormiţi şi vor învia, şi această Scriptură este de lucrat, ca să mărturisească apoi cei adormiţi care se vor îmbrăca în trup vestind lucrarea cuvântului Meu, glasul Fiului lui Dumnezeu, auzit de cei din morminte ca să se scoale ei la glasul Lui, după cum este scris în Scripturile Mele despre învierea morţilor şi despre viaţa cea de după învierea lor, viaţa veacului ce va să fie. Amin.

– Iar noi, Doamne Dumnezeule, Dumnezeul celor vii, înviază-ne, că Tu eşti începătura învierii noastre, şi într-un glas Te strigăm: strigă-ne afară! Şi Te vom asculta. Amin, amin, amin.

– O, această Scriptură o am de împlinit de acum, şi vă voi scoate pe voi din mormintele voastre şi vă voi da înapoi viaţa şi veţi cânta cântarea învierii voastre şi slava Domnului, Care scoală pe cei din morminte, ca să Se odihnească El apoi de suspin şi să Se bucure de întoarcerea omului, de venirea omului, căci nu Eu, ci omul trebuie să vină. Amin.

O, Ierusalime al cuvântului Meu care se aude de cei din morminte! Nu Eu trebuie să vin, ci omul să vină, şi această lucrare trebuie s-o lucrez Eu cu tine între cer şi pământ, căci vremea nu trece, ci vine, şi este, şi îl aşteaptă pe om să vină, iar Eu îi poruncesc lui: să vină! Să vină omul la Dumnezeu! Amin, amin, amin.

01/14-02-2004